

ραν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐπραγματοποίησε τὸν ὑπέρτατον πόθον του.

Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι πού πεθαίνουν
σ' ἕνα πόλεμο δικαίον·

Εὐτυχισμένα τὰ ὠρμισμένα στάχυα
καὶ τὸ θεμισμένο στάρι.

Ἴδου ὁ Ἑρνέστος Ψυχάρης, τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλος ἀδελφὸς ἐθουσιάσθη ἐπίσης ὑπὲρ τῆς Γαλλίας καὶ ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς μίαν τῶν πρώτων συγκρούσεων εἰς τὰ Βελγικὰ σύνορα, ὁ Ψυχάρης, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ «Ἑλληνικὸν αἷμα ἀνεμιγνύετο μετὰ τὸ Κελτικόν καὶ πού ἐπανερχόμενος ἐκ τῶν χωρῶν τοῦ Ἡλίου καὶ τοῦ Ὑπνου διὰ ν' ἀκούσῃ πρὸ τοῦ πολέμου τὴν ὑπὸ τὰ ὅπλα πρόσκλησιν, εὗρεν εἰς τὴν πατριωτικὴν προσταγὴν τὴν ἀνάπαυσιν ψυχῆς πυρετώδους καὶ ἀνησύχου. Ἴδου ὁ Αἰμίλ. Νολλὺ, ὁ λοχαγὸς Ντετανζέ, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶχεν χαρίσει τὸσον τελείας μελέτας περὶ τῶν ἰθαγενῶν ἀκροβολιστῶν καὶ περὶ τοῦ ἀνναμιττικού λαοῦ, καὶ ὅστις ἐκπνέει πρὸ τῶν ἡμιανοιγμένων θυρῶν τῆς Λωραίνης λέγων εἰς συνάδελφον του «Τὶ ἐνδιαφέρει ἡ ζωὴ κανενὸς ἀπὸ μᾶς; Τὸ οὐσιώδες εἶνε νὰ ζήσῃ ἡ Γαλλία καὶ νὰ εἶνε νικήτρια!»

Ἴδου καὶ ἄλλοι ἀκόμη· ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος Ἀρδέννιος Μάρκελλος Ντρουέ, ὅστις μετὰ ἕνα τέμνον τοῦ Σχτωβριάνδου ἐπὶ τῶν γονάτων του περιμένει τὸ σημεῖον τῆς δράσεως καὶ ὅστις ὀνειρεύεται ν' ἀποκαθαρθῇ ἡ γενέθλιος του πόλις, τὸ Σεντάν, ἀπὸ μισητῆν ἀνάμνησιν. Ὁ Ἀνδρέας Λαφὸν, ὅστις εἶχε βάλει εἰς τὸν «Μαθητὴν Ζίλλ» καὶ εἰς τὴν «Οἰκίαν ἐπὶ τῆς

Ὀχθῆς» τόσῃ συγκίνησιν καὶ ἀλήθειαν· ὁ Λιονέλ ντὲ Ριέ, ὁ ὁποῖος ἠρέσκετο νὰ ἐκτυλίσσῃ πολυτελεῖς παρτάξεις στίχων καὶ ὅστις ἀπέθανεν ὡς ἀνδρεῖος εἰς τὴν κόλασιν τοῦ δάσους τοῦ Μελανκούρ· ὁ Ζὰν Ἀλλάρ, ὁ ποιητὴς τοῦ «Αὔριον», ὅστις ὥρκισε τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς Σαιν-Σὺρ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν μάχην μετὰ λευκὰ τῶν γάντια, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ρολ-λάνδος καὶ ἀφίνων τὴν τελευταίαν πνοὴν του εἰς τὰ πεῦκα τοῦ Ρονσεβὺ, προσέφερε τὸ γάντι του εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὅστις ἐνώπιον ἀγρίου ἐχθροῦ, ἀνεζωογονήσῃ κατὰ τρόπον ὑπερτάτης καθιερώσεως παλαιὰ ἱπποτικὰ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα ἤρμαζον τόσον εἰς τὴν γενναϊότητα τῆς Γαλλίας· ὁ Ροβέρτος ντ' Οὐμιέρ, τοῦ ὁποίου «Ἡ τραγωδία τῆς Σαλώμης» παρασταθεῖσα κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς «Ὀπερας» ἐγένετο μεταθανάτιος προσφορὰ πρὸς τὰς δυστυχίας τῶν ἀπελευθερωθέντων υερῶν· καὶ ὁ Ζὰν Μάρκ Μπερνάρ, καὶ ὁ Ἀδριανὸς Μπερντράν καὶ ὁ Αἰμ. Κλερμὸν καὶ ὁ Σάρ Δυμάς καὶ ὁ Πέτρος Ζιλμπέρ καὶ ὁ Σάρλ Μύλλερ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐχάραξαν εὐλαβῶς οἱ κ. κ. Φερνάνδος Ντιβουάρ καὶ Γάστων Πικάρ εἰς τὸ «Δελτίον τῶν Συγγραφέων».

Ἄς μὴ κλαίωμεν πλέον ἐκεῖνους οὔτινες ἔδωσαν οὕτω τὴν ζωὴν των διὰ νὰ κάμουν τὴν Γαλλίαν νὰ ζήσῃ. Δὲν θέλουν νὰ θρηνοῦνται. Ἄς τοὺς θαυμάζωμεν ὡς ἡρώας. Ἄς τοὺς ἀγαπῶμεν ὡς σωτήρας....

Ο ΑΡΗΣ ΔΕΣΜΙΟΣ

Ἄρης, ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου, ὁ βοστολοῖγος καὶ θυῶρος θεός, ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Θεὸς ἀγρίου καὶ αἰμοχαρῆς καὶ ἀλλοπρόσαλλος ἐλέγετο ὑπὸ τινων ἔχων ἀδελφὴν τὴν Ἥραν καὶ υἱοὺς ἐκ τῆς Ἀφροδίτης τὸν Δεῖμον καὶ τὸν Φόβον.

Παρίσταται ἐν τῇ τέχνῃ ἐν ἀκμαίᾳ ἡλικίᾳ πάνοπλος συνήθως. Ὁ Ὅμηρος λέγει περὶ αὐτοῦ:

«.....ὑπ' Ἄρηος παλαμάτων».

(Ἰλιάς Γ. 128)

Καὶ ἀλλαχοῦ:

«...Ἄρηα ὠκύτατόν περ ἐόντα Θεῶν
οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν».

(Ὀδύσ. Θ. 330).

Ὁ Ἄρης ἐπολέμησε πρὸς τὸν Ἡρακλέα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κύνου καὶ ἐνίκηθη ὑπ' αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἀντίπαλον ἔχων τὴν Ἀθηνᾶν ἐνίκηθη πληγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, ὡς ἐνίκηθη ἡ Γερμανία ὑπὸ τῆς συνέσεως τῶν Συμμάχων. Περὶ δὲ ἐξέπεμψε κραυγὴν ἴσην πρὸς χιλίων πολεμιστῶν.

Χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου εἶναι τὸ ἐξῆς:

«Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοίτε, μά-

χαι τε
μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀσχετον, οὐκ ἐπι-
εικτὸν Ἥρης». (Ιλ. Ε. 891).

Ἐν Ῥώμῃ ἐν τῷ ἐν Θέρμαις μουσεῖῳ ὑ-
πάρχει ἀγάλμα καθημένου καὶ ἀφοπλιζομένου
ὑπὸ τοῦ Ἑρωτος Εἰκόνα τοῦ ἐπικαίρου αὐ-
τοῦ ἀγάλματος ἀποστέλλω εἰς τὴν φίλην
«Πινακοθήκην», τῆς φωτογραφίας ληφθείσης
ἐκ τοῦ περὶ Ἑλλ. καὶ Ρωμαϊκῆς γλυπτικῆς
Γερμανικοῦ συγγράμματος τοῦ Fruwangler καὶ

Urlishs. Παρίσταται δ' Ἀρης ἐν τῷ ἀγάλματι
καθήμενος ἐπὶ τῶν ὅπλων τοῦ καὶ ἔχων
τὰς χεῖρας δεδεμένους διὰ χειροπεδῶν. Μεταξὺ
δὲ τῶν ποδῶν αὐτοῦ κρύπτεται δ' Ἑρως.

Εἴθε δ' Θεὸς νὰ δέσῃ μὲ βαρυτέρως χει-
ροπέδας διὰ τῶν Συμμάχων τὰς χεῖρας τοῦ
Πανευρωπαϊκοῦ Ἀρεως, ἵνα ἡ ἀνθρωπότης
ἀπολαύσῃ τῶν ἀγαθῶν τῆς Εἰρήνης.

Ἐν Βόλῳ

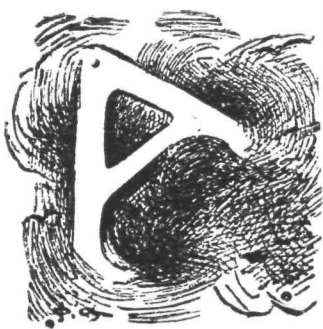
Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιμελητὴς τῶν ἀρχαιοτήτων Θεσσαλίας

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ

Καρδινάλιος ἀνιστόρητος. — Μουσεῖον ἐν διωγμῷ.

— Αἱ διαφημίσεις γραμματίων καὶ δανείου. —
Ἑργατικὴ πρωτομαγιά. — Ἀνθὴ καὶ ψηφίσματα. —
Ἀκαδημαῖκοι ποῦ δὲν ἔγιναν. — Ἐνα διάταγμα
τοῦ Ὁθωνος. — Μανιφέστον Κορδορούμπα καὶ
Συντροφίας. — Οἱ Μπολσεβίκοι τῆς φιλολογίας. —
Ἡ Γεωγραφικὴ Ἐταιρεία καὶ αἱ παιδαγωγοί.

ΥΤΟ μᾶς ἔλειπε.
Μετὰ τοὺς Βουλγά-
ρους διεκδικοῦντας
κάθε Ἑλληνικόν, ὁ
Ἰταλικὸς ἱμπερια-
λισμὸς βουλιμῶν
καὶ αὐτὴν τὴν Ἀ-
γίαν Σοφίαν. Ὁ
Ἰταλικὸς βέβαια
λαὸς εἶνε ἀμέτοχος
τῶν ἰδεολογικῶν

αὐτῶν πραξικοπημάτων, ἀλλὰ τὸ Βατικανὸν
δὲν ἐδίστασε διὰ τοῦ καρδινάλιου Γάσπαρι ἐν
συνεντεύξει νὰ ἐξαγγεῖλῃ δικαιώματα ἰδιοκτη-
σίας ἐπὶ τοῦ χριστιανικοῦ Παρθενῶνος. «Διεκ-
δικοῦμεν, ἐφθέγγατο ὁ πονηρὸς Γάσπαρι, τὴν
Ἀγίαν Σοφίαν, τὴν βασιλικὴν ταύτην τῆς ἀ-
νατολικῆς Καθολικῆς μας λατρείας. Ἦτο, λέ-
γει ὁ ἴδιος Γάσπαρι, ἀρχικῶς ναὸς καθολικὸς,
κατέστη ὕστερα ναὸς σχισματικὸς, ἀλλὰ διὰ τῆς
ἐνώσεως, ἥτις ὑπεγράφη εἰς τὴν ἐν Φλωρεν-
τίᾳ Σύνοδον, ἡ Ἀγ. Σοφία ἐπανῆλθεν εἰς τὸν
καθολικισμόν».

Ἀπάντησις δὲν χρειάζεται εἰς τὸν κ. Καρ-
δινάλιον, ὅστις λησμονεῖ νὰ μᾶς εἴπῃ καὶ ποῖος
ἔκτισε τὸν ναόν. (*)

Νὰ ἐπικαλεσθῇ μόνον τις τὴν ἐξ Ὑψους

(*) Λησμονεῖ ἐπίσης ὅτι ὅταν ἐξ ἡμέρας πρὸ τῆς
ἀλώσεως ἐν συνελύσει ἐντὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας ἀ-
πεφασίσθη, ἵνα σωθῇ ἡ κινδυνεύουσα Ἑλληνικὴ
Αὐτοκρατορία, νὰ συλειτουργῶσιν ὀρθόδοξοι καὶ
λατῖνοι ἱερεῖς εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καὶ Λατινικὰς Ἐκ-

βοήθειαν νὰ φέρῃ εἰς θεογνωσίαν τὸν ὄνειρο-
πόλον αὐτὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ Βα-
τικανοῦ, τὸν ἐρωτοτροποῦντα πρὸς τὸ σεπτὸν
προπύργιον τοῦ Ἑλληνισμοῦ μετὰ περισσοῦ
θράσους.

Τὸ Μουσεῖον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολο-
γικῆς Ἐταιρείας εἶνε ἀπὸ ἐνὸς ἔτους κλειστόν.
Ἡ σοφία τῶν ἐρμοδίων τὸ κατεδίκασεν εἰς δια-
μετακόμισιν. Ἦτο καλὰ ὅπωςδήποτε τοποθε-
τημένον εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, ἀλλὰ τὸ Ὑπουρ-
γεῖον — δὲν ἠξεύρομεν ποῖον — ἠθέλησε νὰ τὸ
μεταφέρῃ εἰς ἀκαταλλήλους αἰθούσας τῶν Πα-
λαιῶν Ἀκατόρων, μολοντί μία μετακόμισις
προσωρινή — ἀφοῦ θὰ ἔχῃ τὸ Μουσεῖον ἰδιό-
κτητον μέγαρον — θὰ προεκάλεῖ ἀναστάτῳσιν,
κινδύνους καὶ δαπάνην 70,000 δρ. Διατάσσε-
ται ἡ Ἐταιρεία νὰ περιμαζεύσῃ τὰ κειμήλια.
Ἄλλ' ἡ παραχωρηθεῖσα αἶθουσα κατελήφθη
πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὴν ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν
καὶ ἔκτοτε τὸ Μουσεῖον εἶνε κλειστόν. Καὶ ἔωρ-
τάσθη ἡ ΚΕ' Μαρτίου χωρὶς Μουσεῖον καὶ
προετοιμάζεται ἡ 1^η Οετηρίς χωρὶς νὰ ληφθῇ
φροντίς διὰ τὴν ὀριστικὴν ἐγκατάστασίν του.
Εὐτυχῶς ἡ Ἐταιρεία χάρις εἰς κληροδοτήματα
δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν ἐπαι-
τείαν ἢ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν περίφημον προστα-
σίαν τοῦ Κράτους. Ἐχει τὴν οἰκίαν Κοζάκη,
ἀκατάλληλον, ἀλλ' ἥτις πωλουμένη θὰ ἀποφέρῃ
ικανὰς χιλιάδας, τὴν περίφημον συλλογὴν τοῦ
Λιβανίου καὶ τὸ ἐσχάτως κληροδοτηθὲν εἰς
αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἐκ Τραπεζοῦντος ὁμογενοῦς
Ἀκριτά ποσὸν τῶν 550,000 δρ. μολοντί εἶνε
ἄγνωστον τί διεσώθη ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους
ἐκ τῆς κτηματικῆς περιουσίας αὐτῆς. Τὸ

κλησίας, οἱ περὶ τὴν Ἀγίαν Σοφίαν συνηγμένοι ὀρ-
θόδοξοι ἀπεδοκίμασαν δι' ἀρῶν τὴν ἀπόφασιν καὶ
ἐκήρυξαν τὸν ναὸν μianθέντα. Εἶνε αὐτὸ ἡ ἱστορικὴ
ἀξίωσις τῶν Λατίνων;